

de led i omsætningskæden. Det vil derfor være relevant at søge at nedbringe denne risiko ved forsikring. Assurandør-Societetet har til produktsikkerhedsudvalget oplyst, at det i princippet vil være muligt at forsikringsdække sådanne omkostninger, men at man må forvente, at præmien vil blive relativt høj og typisk med en høj selvrisiko. Man anslår, at præmien for en tilbagekaldelsesforsikring vil andrage mellem 50–60 pct. og 250 pct. af virksomhedens produktansvarforsikring, der ligger mellem 12.000 kr., og 20 mio. kr. De største præmier udgør dækning for skader ved farmaceutiske produkter. Da præmien for produktansvarforsikringen fastlægges individuelt ud fra – virksomhedens omsætning, – hvortil produktet leveres (eksempelvis til hjemmemarkedet, Europa eller U.S.A. og Canada), – produktets art og – selvrisikoens størrelse kan man ikke nærmere angive prisniveauet. Societetet forventer, at man i forbindelse med lovens ikrafttræden vil kunne tilbyde denne type forsikringer.

Da lovforslaget implementerer et EF-direktiv er Danmark forpligtet til at indføre disse regler og dermed pålægge erhvervslivet de forøgede omkostninger. Samtidig må man dog holde sig for øje, at tilsvarende regler og dermed byrder vil blive pålagt samtlige aktører på Det Indre Marked.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til stk. 1

Bestemmelsen fastlægger lovens anvendelsesområde. Loven gælder for produkter, der bringes i omsætning. Produkter, der parallelimporteres og bringes i omsætning i Danmark er således også omfattet af loven. Med hensyn til en afgrænsning af produktbegrebet henvises til bemærkningerne til § 3 nedenfor.

Ved at anvende begrebet »bringes i omsætning« fastslås det, at sikkerhedsbestemmelserne kun kan rettes mod erhvervsdrivende, dvs. fysiske eller juridiske personer, der handler erhvervs-mæssigt. Også offentlige virksomheder vil blive betragtet som erhvervsdrivende, i det omfang de udøver en virksomhed, der kan sidestilles med privat erhvervsvirksomhed.

Lovforslaget fastsætter ikke, hvad der skal forstås ved erhvervsdrivende. Men udtrykket må forstås i den vide betydning, hvori det anvendes i anden nyere lovgivning. Det kan således ikke kræves, at den pågældende udelukkende er beskæftiget som erhvervsdrivende.

Produktsikkerhedsdirektivet anvender betegnelsen »markedsførte« produkter, og produktsikker-

hedsdirektivet benytter sandsynligvis dette begreb i en anden betydning end markedsføringsloven. Der er i direktivet tale om den fysiske handling, der finder sted, når et produkt bringes i omsætning. Et produkt er således ikke »markedsført«, før det forlader producentvirksomhedens eller unionsimportørens lager, og bringes til den person eller virksomhed, der distribuerer produktet inden for Unionen. I markedsføringsloven er definitionen af »markedsføring« bredere. Den omfatter enhver handling, der foretages i erhvervsøjemed. Da begrebet »markedsføring« imidlertid ved en umiddelbar fortolkning naturligt må forstås i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i den generelle markedsføringslov, er det derfor fundet mest hensigtsmæssigt i loven at anvende begrebet »bragt i omsætning«, for at opnå samme fortolkning som i direktivet. Sondringen imellem om et produkt er bragt i omsætning eller ej får navnlig betydning i forhold til indgrebs- og sanktionsmulighederne. Det følger således af § 27, at en erhvervsdrivende der endnu ikke har bragt et farligt produkt på markedet kan ikke vil kunne straffes, hvorimod der ikke er noget til hinder for, at kontrolmyndigheden griber ind og forhindrer, at disse produkter kommer ud på markedet.

I 2. pkt. fastslås det udtrykkeligt, at lovforslaget også omfatter tjenesteydelser, såfremt de har tilknytning til et produkt. Direktivet om produktsikkerhed omfatter ikke tjenesteydelser, men er på den anden side ikke til hinder for, at forslaget fastsætter bestemmelser herom.

For tjenesteydelser gælder, at de ikke har noget præcist juridisk indhold i dansk ret, og at de er af meget forskellig karakter, som håndværksydelser, transport, rådgivning, reparation og vedligeholdelse, leasing eller soft-wareydelser. En lang række tjenesteydelser består dels af en arbejdspræstation, dels af brug af reservedele. Reparatører udskifter således ofte dele med nye dele, som de typisk selv leverer i forbindelse med reparationen.

Viser det sig, at en reservedel volder risiko for fare, vil der i medfør af direktivet kunne foretages indgreb. Såfremt de anvendte dele derimod ikke er farlige, men reparatøren har begået fejl i forbindelse med udførelsen af arbejdet, vil direktivets regler om fx. tilbagekaldelse ikke finde anvendelse. Det kan imidlertid i praksis ofte være uoverskueligt og problematisk at afgøre, hvor fejlen ligger. I nogle tilfælde kan reparationsindgrebet - med eller uden brug af reservedele - således medføre, at det reparerede produkt i sig selv bliver farligt. I andre tilfælde opstår faren ved produktet på grund af reparatørens forsømmelige undladelse af at reparere det. Det foreslås derfor, i overensstemmelse med Betænkning nr. 1256, at lo-